

3

„Samozřejmě že tam pojedíš!“

Nora váhala. Nesnášela, když Frank vystupoval tak sebejistě. Rozechvění v žaludku jí napovídalo, že pořadu Švédské televize Debata by se měla vyhnout. Před několika lety tomu tak ještě nebylo, ale pokud se v průzkumech na sociálních sítích správně orientovala, pořad sklízel dost negativní komentáře. Na účastníky se pohlíželo především jako na popularity chtivé druhořadé celebrity, které jsou za trochu vysílacího času ochotny zastávat jakýkoliv názor. Na Facebooku měla vícero přátel, kteří o pozvání do večerního programu obvykle informovali, ale neopomněli se zmínit, že je samozřejmě odmítli. Vlastně by byla ráda jednou z nich.

„Jestli jim nevyhovíš, můžeš si být jistá, že zavolají Angelice.“

Noře se sevřel žaludek. Angelika Simonssonová, na vzestupu. Mladší, krásná, okouzlující a především nenasytná. Angelika za sebou neměla tolik knih ani let praxe jako Nora, a nemohla se pochlubit ani tak velkým publikem. Tedy zatím. Nora se však orientovala v logice médií. Pokud se najde novější, atraktivnější jméno, dostane přednost. Frank má pravdu. Samozřejmě tam musí jet. Musí se pěkně obléct, odletět do Göteborgu a celou večnost se nechat líčit jen pro ty maximálně tři čtyři repliky, které se jí podaří ukořistit. Naštěstí je to až po víkendu. Má čas se připravit.

„Pojedu,“ oznámila Frankovi a práskla telefonem.

Občas jí připadalo, že takové rozdělení rolí vlastně není zcela v pořádku. Ráno a večer byli manželé, avšak ve dne jí dokázal zavolat a udělit jí spoustu příkazů a ponaučení. I když spolu pracovali už mnoho let, občas měla zatěžko přehodit výhybku. Vadilo jí, že to zjevně připadalo obtížné pouze jí. Frankovi činilo přímo potěšení vplouvat do role jejího agenta. Jako by mu to dávalo právo s ní manipulovat. Třeba zrovna před chvílí. Věděl přesně, co má říct, aby ji dostal tam, kam chtěl.

Venku cíhalo mnoho hrozeb. Angelika Simonssonová byla pouze jednou z nich. Nora už se v branži pohybovala natolik dlouho, že věděla, jak funguje. Musela tak přibližně každý druhý rok dodat knihu a mezitím průběžně vystupovat v médiích, účastnit se debat, kaváren, ranních show a nejlépe i Studia Jedna na rozhlasové stanici P1. To vše, aby působila relevantně, aktivně a hodnověrně. Pokud by začala tyto aktivity vynechávat, rychle by ji v ženském časopise, kde měla stálý sloupek, nahradili, a zdroj, který jí vlastně vydělával nejvíce peněz – přednášky – by vyschl. Aby se člověk udržel v branži, musel být neustále vidět a slyšet, správným způsobem a ve správných souvislostech. Při těch úvahách se samovolně chopila telefonu. Měla v něm spojení s okolním světem, rozhovory se čtenáři, úcty, jak oblíbená a zajímavá se jeví právě toho dne. Nemilosrdně tvrdé v počtu sledujících a lajků.

Začala Instagramem. Tiše pro sebe zaklela, když viděla, že jen od včerejška přišla o jedenáct sledujících. Jeden přibyl. Nepřidalo jí ani těch pět set čtyřicet čtyři lajků a třiatřicet komentářů. Rychle se proklikala na účet Angeliky Simonssonové. Ramena jí sklesla, Nora byla stále ještě napřed, ale Angeličina popularita každým dnem rovnoměrně přibývala. Příčinou byla poslední kniha její konkurentky. *Kašli na výmluvy!* byla považována za odvážnou a poněkud drzou publikaci a vysloužila si kritiku od

potrefených hus, které vše neustále svalovaly na systém, ale většina veřejnosti ji přesto ve švédské debatě považovala za čerstvý závan. Noře bylo hned jasné, že takové knize média neodolají a začnou na ni upozorňovat.

Do háje. Její další kniha musí být skutečný trhák, jinak ji degradují na tu horší, nudnější a spořádanější dvojku. Prohlížela si fotky na Angličině Instagramu: pečlivě nalíčená pozitivní selfička se střídala s krásnými zátišími se vznešenými poselstvími, aby lidé nacházeli krásu i ve všedním dni, a skupinovými fotografiemi s nejrůznějšími celebritami. Nora zauvažovala. Možná by měla dne využít k tomu, aby se vážně zamyslela nad tím, jak použít Instagram – pečlivě zapsala strategii, prošla veškeré minulé příspěvky a provedla skutečnou inventuru. Vyhodnotila, které zapůsobily, které ne a proč. Posledně to přineslo ovoce. V tomto vrtkavém a proměnlivém světě by se však člověk neměl pohodlně opřít a tvrdit, že je něco hotovo. Prohlédla Instagram, a pak přešla na Twitter. Tady věděla, že má náskok, Angelika neměla ani účet. Nora se tím ale nemůže nechat ukolébat. Je to možná známkou toho, že Twitter už svou roli dohrál? Setřásla ze sebe obavy, její publikum na Twitteru bylo po roce budování velké, z toho nemůže vyskočit. Získala tam částečně i jiné obecnost, trochu intelektuálnější, vlivnější lidi z médií, a proto i velmi důležité. Ačkoliv mohli být se svým kritickým zpochybňováním často velmi nepřijemní, mnozí z nich čile šířili její jméno a myšlenky a věděla, že ji elita Twitteru bere a zná.

Zaznamenala třiadvacet nových sledujících, pětadvacet retweetů a nespočet komentářů a otázek. Na ty nejdůležitější rychle odpověděla. Pak přešla na Facebook. Ten byl jistým způsobem nejtěžším médiem. Tady měla celý okruh známých – staré známé z dětství, vzdálené příbuzné, sousedy, ale také některé fanoušky. Jeden čas uvažovala, že si založí jeden profesionální účet a jeden

soukromý. Zjistila však, že by bylo příliš obtížné je rozlišovat. Místo toho musela neustále balancovat mezi tím, aby byla dostatečně osobní, a přitom příliš neodhalovala své soukromí, a aby si dělala dostatečnou reklamu, a přitom nepůsobila příliš vlezle. Diskrétně si své sledující rozdělila do několika kategorií, aby všichni neviděli stejnou věc. Nebo spíš ukazovala to, co by každá osoba vidět měla. Kdyby tak běžní lidé věděli, kolik času na to vynaložila. A jak neuvěřitelně nezbytné to je. Ani Frank to zcela nepochopil, ačkoliv měl téměř neustále plno řečí o PR.

Trvalo hodinu a půl, než byla konečně hotová. Musela se ovládnout, aby znovu neotevřela Instagram, protože by pak opět započal kolotoč komentářů, otázek a lajků.

Byl to věčný koloběh.

Přinutila se mobil odložit a místo toho zapnula počítač. Měla před sebou ještě nějakou práci. Sloupek v Susannině časopisu. Dostala od redaktorky pět nových otázek, na které bylo třeba odpovědět. Měla napsat i diskuzní příspěvek do internetových novin. A pak musela zavolat do Švédské televize a přijmout pozvání do pondělní debaty, a na tu se také bude muset připravit. Několik hodin intenzivně pracovala kromě krátkých přestávek na toaletu a další kávu. Žaludek protestoval proti přísunu kofeinu, ale nevšímala si toho.

Už minula čtvrtá a byl čas vyzvednout děti v družině. Albin, který chodil do druhé třídy, už jednou volal a ptal se, jestli smí jít s kamarádem k němu domů. Nora odpověděla, že ne, protože má fotbalový trénink a musí se stačit doma převléct a nasvačit, než bude v pět stát připravený na hřišti.

Saga se nikdy nezeptala, jestli smí s někým domů. A nikdo se nezeptal ani jí.

Nora cítila, jak ji honí čas. V šest hodin jsou pozváni k sousedům, nezapomněla jim dát vědět, že kvůli Albinově fotbalu

nemohou přijít dřív než v půl sedmé. Přihlásila na fotbal i Sagu, ale dcerka jen stála stranou a tvářila se vyděšeně. Nebylo možné zapojit ji do hry s ostatními v družstvu, míč jí přímo děsil. Po dvou pokusech ji Nora přestala nutit. Po tom neúspěchu se pro Sagu snažila najít vhodnější sport, ale nebylo to snadné. Ani s gymnastikou, na kterou stála ve frontě několik let, nepochodila. Saga se bála naprosto všeho, co po ní trenéři požadovali. Totéž bylo s tancem. Nechtěla vystupovat, nechtěla dělat nic ve skupině. Jediné, co teď měla, byl klavír, ale podle Nory postupovala kupředu trýznivě pomalu. Musela se upomenout, že dcera chodí teprve do první třídy. Jistě najde něco, co jí bude vyhovovat. Možná plavání? Saga měla vodu ráda. Nebo snad ne? Nora zašilhala po hodinkách, nejvyšší čas vyrazit.